

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det eneste, jeg helt præcist kan oplyse hr. Camre om, er, at det er EF-Kommissionens hovedsynspunkt, at afgifterne på importerede biler i dette land er alt for høje, og det tror jeg at der er næsten 5 millioner danskere der er enige i.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 69:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedring af enlige forsørgeres vilkår.

Af Mette Groes (S) m.fl.
(Fremsat 21/1 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Elsebeth Koch-Petersen):

Jeg tror, vi alle her i salen har en betydelig grad af forståelse for de problemer, der ligger i at være enlig forsørger, og for de problemer, der bliver rejst fra forslagsstillernes side. Det er jo også derfor, der efter den gældende lovgivning er vide muligheder for forskellige former for støtteforanstaltninger.

Forslagsstillerne har opstillet 7 punkter, og dem vil jeg prøve at kommentere.

Det første punkt drejer sig om bestemmelsen i bistandsloven om uddannelseshjælp til bistandsmodtagere, og jeg er her enig med forslagsstillerne i, at en kvalificeret og omhyggelig rådgivning og vejledning selvfølgelig er af helt afgørende betydning også for den gruppe, vi taler om her.

Jeg må alligevel nok sige, at selve det konkrete forslag om, at vi skulle lave princippet i bestemmelsen om, således at man skulle lave en firkantet pligt, tror jeg nu ikke er den rigtige vej at gå. Jeg skal ikke gøre så meget ud af, at det strider mod de principper, der i øvrigt er i bistandsloven, for så kunne man jo lave de principper om, men det, jeg mener er vigtigt, er, at vi bevarer den konkrete vurdering i forhold til den enkelte enlige forsørger i et samarbejde mellem forvaltningen og den enlige forsørger. Jeg synes sådan set også, at det forslag fra forslagsstillerne side lugter lidt af mistillid til kommunernes evne til at foretage denne vurdering.

Det, vi har gjort fra regeringens side i forhold til de tilbud, vi synes skal gives de enlige forsørgere, er jo netop ifølge en vejledning, der blev sendt ud til kommunerne i 1983, at fremhæve bestemmelsen og bestemmelsens mulighed for at blive brugt specielt over for den gruppe.

Igen i december 1984 har jeg så udsendt en vejledning, der yderligere understreger, at hvis en ung enlig forsørger modtager hjælp efter bistandslovens § 37, bør det altid medføre, at spørgsmålet om hjælp til uddannelse efter § 42 tages op til vurdering.

Forslagsstillerne begrundede deres forslag med, at § 42 bruges i alt for ringe omfang. Det er nu ikke korrekt. Når vi ser på de statistikker, vi har, er der rent faktisk sket en stigning fra 1982 til 1983 på næsten 17 pct.

Jeg er endvidere klar over, at der, fordi man i kommunerne er meget optaget af problemerne vedrørende de enlige forsørgere, i en lang række kommuner bliver iværksat forsøg for at forbedre indsatsen i forhold til de enlige forsørgere. Man er i en lang række kommuner opmærksom på, at mange forhold spiller ind; der er ikke kun tale om den økonomiske situation for den enkelte, men i høj grad også om nogle menneskelige problemer, nogle isolationsproblemer. Mange enlige forsørgere føler, at de er meget isolerede i forhold til det omgivende samfund og borgerne i øvrigt. Derfor er mange af de foranstaltninger, kommunerne prøver at sætte i værk, netop – hvad skal jeg kalde det? – fællesskabsforanstaltninger af forskellig karakter. En række af disse forsøg bliver også økonomisk støttet via socialstyrelsens forøgsmidler.

I denne forbindelse hører det også med, at det sikkert mange steder vil være en god idé